

Για το "Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης" (Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης Παύλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 23 Ιανουαρίου, 2014

Τρεῖς λέξεις πού πολύ πρόσφατα διεκδικοῦν τήν παρουσία τους στό χῶρο τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Τρεῖς λέξεις πού δίδεται ἡ ἐντύπωση ὅτι κομίζουν κάτι τό νέο καί τό προοδευτικό στήν ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ἀκούγοντας τες γιά πρώτη φορά ἔνιωσα μιᾶ ἀπορία, ἀλλά καί μιᾶ αἴσθηση ὅτι κάτι δέν ταιριάζει καλά.

Προσπαθῶ νά καταλάβω τήν πρόταση καί συνειδητοποιῶ ὅτι πρόκειται γιά τρεῖς λέξεις ὅπου ἡ μία ἀναιρεῖ τήν ἄλλη.

Πόσο ἐλεύθερη μπορεῖ νά εἶναι μιᾶ σχέση ἡ ὁποία χρειάζεται σύμφωνο; Τό σύμφωνο δέν ἔρχεται νά περιορίσει αὐτή τήν ἐλευθερία; Πόσο ἐλεύθερη μπορεῖ νά εἶναι μιᾶ σχέση πού τήν ὀνομάζουμε συμβίωση; Ἡ συν+βίωση σάν πραγματικότητα δέν προϋποθέτει μιᾶ ἐκχώρηση τῆς ἐλευθερίας σου στόν ἄλλο; Ἐάν μιλούσαμε γιά σύμφωνο συμβίωσης αὐτό θά ἦταν κατανοητό. Γιατί ὅμως προσθέτουμε τήν λέξη «ἐλεύθερης»; Για νά δείξουμε ὅτι εἴμαστε κάτι ἄλλο ἢ γιά νά κρύψουμε τήν γύμνια τῆς ψυχῆς μας; Ἀλλά σύμφωνο συμβίωσης εἶναι ὁ πολιτικός Γάμος. Γιατί χρειάζεται κάτι ἄλλο, κάτι διαφορετικό; Σέ τί συνίσταται λοιπόν αὐτή ἡ διαφορά;

Μέ προβληματίζει λοιπόν ἡ λέξη «ἐλεύθερη» ἀνάμεσα στίς ἄλλες δύο λέξεις: «σύμφωνο συμβίωσης». Ἀλήθεια! ἀπό ποιόν κινδυνεύει ἡ ἐλευθερία τῶν προσώπων ἐκείνων πού θά κάνουν τό σύμφωνο καί ἐπιχειροῦν νά τήν κατοχυρώσουν; Γιατί ἐπιμένουν τόσο πολύ στόν ψευδεπίγραφο τίτλο «ἐλεύθερη συμβίωση»; Σέ ποιά περίπτωση αὐτή ἡ συμβίωση θά ἦταν

άνελεύθερη; Νομίζω ότι πίσω από
όλη αυτή
τήν ιστορία προσπαθοῦμε νά κρύψουμε τήν κρίση καί τήν χρεοκοπία τῶν
άνθρωπινων
σχέσεων πού χαρακτηρίζει πλέον τήν ζωή μας. Προσπαθοῦμε νά κρύψουμε τήν
ἔλλειψη
ἐμπιστοσύνης, προφανῶς τήν ἀπουσία
τῆς ἀγάπης,
τήν βεβαιότητα μας γιά τήν ἀνεντιμότητα
τοῦ ἄλλου.
Ποιοῦ ἄλλου;
Μά, αὐτοῦ
μέ τόν ὁποῖο θέλουμε νά συζηήσουμε! Φοβόμαστε δηλαδή ὅτι ὁ
ἄλλος, ἐάν
δέν πάει καλά ἢ συμβίωσή μας, θά
προσπαθήσει νά μάς ρίξει, δέν θά φερθεῖ μέ ἐντιμότητα
στήν διανομή ὅσων ἀγαθῶν
ἀποκτήσαμε μαζί. Μιά ἐλεύθερη σχέση, μέ τήν ἔννοια βέβαια τῆς
ἐλευθερίας ὅπως τήν ἐννοοῦμε, δέν προϋποθέτει σύμφωνα, ἀλλοιῶς
δέν εἶναι ἐλεύθερη. Στό σύμφωνο λοιπόν μάς
ὀδηγεῖ
τό ὅτι στήν οὐσία αὐτοί οἱ δύο ἄνθρωποι
πού συζοῦν δέν ἐμπιστεύονται ὁ
ἕνας τόν ἄλλο
καί προσπαθοῦν ὁ καθένας νά κατοχυρωθεῖ
ἀπέναντι σ'αὐτόν «τόν ξένο» καί τόν «ἐν
δυνάμει» ἐχθρό μέ τόν ὁποῖον
θά συζηήσει. Αὐτή εἶναι ἡ
μόνη ἀλήθεια καί ἡ μόνη πραγματικότητα

Ὁ Πολιτικός Γάμος εἶναι ἐπί
τῆς οὐσίας
ἕνα σύμφωνο συμβίωσης. Στήν περίπτωση
διαλύσεως του προφανῶς προβλέπονται ὅλες ἐκεῖνες οἱ
διαδικασίες κατοχυρώσεως τῶν προσώπων
καί βέβαια ὁ γάμος αὐτός εἶναι
ἡ νομιμοποίηση μιᾶς σχέσης. Ἀφοῦ λοιπόν ὑπάρχει ὁ
πολιτικός Γάμος διατί ἐπινοήθηκε «**τό
σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης**»;
Πιθανῶς, ἀπ'ὅ,τι ἀκούγεται,
μέ αὐτό θά μπορεῖ νά διαλυθεῖ πιό εὔκολα, πιό γρήγορα. Ἀλλά αὐτό ἀκριβῶς
ἐπιβεβαιώνει τόν φόβο καί τήν ἔλλειψη τῆς

έμπιστοσύνης απέναντι στον άλλο. Έκει καταστήσαμε τις ανθρώπινες σχέσεις μας στον εσώτατο πυρήνα τους. Αλλά αυτό δεν συνιστά πρόοδο, ούτε είναι κάτι νέο. Είναι η επιστροφή στην βαρβαρότητα. Επιβεβαιώνει την ανικανότητα του σημερινού ανθρώπου να έρωτεύεται και να αγαπά. Τό σύμφωνο μιās τέτοιας συμβίωσης έρχεται να κατοχυρώσει τον όγκολιθο του έγωϊσμού του σημερινού ανθρώπου. Η αγάπη είναι μιὰ κίνηση έκστατική. Βγαίνεις από τον έαυτό σου για να συναντήσεις τον άλλο. Ανοίγεις τόπο στην καρδιά σου για να ζήσει ό άλλος.

Δέν χρησιμοποιείς άπλως τον άλλο για τις όποιες ανάγκες σου και όταν τον βαρεθείς ή συναντήσεις κάποιον άλλο πού σου άρέσει περισσότερο τότε λύεις την σύμβαση.

Όταν αγαπās, όταν μπορείς να αγαπās, τότε ό άλλος δεν είναι ή άπειλή σου ή άκόμη χειρότερα ή κόλασή σου. Τότε ό άλλος είναι ή χαρά σου και ό πλουτισμός σου. Μιά σχέση είναι άληθινά έλεύθερη όταν την συνέχει και την συγκροτεί ή αγάπη. Στην Έκκλησία και στό Μυστήριο του Γάμου δεν αναζητούμε τή νομιμοποίηση μιās σχέσης, αλλά τον πλουτισμό της μέ τή χάρη του Αγίου Πνεύματος του όποιου οί πρώτοι καρποί είναι ή αγάπη, ή χαρά και ή ειρήνη.

Στήν προοπτική του «συμφώνου άν-ελεύθερης συμβίωσης» οί δύο άνθρωποι άκόμα κι'άν είναι μαζί είναι μόνοι, ό καθένας μένει στην μοναξιά ή όποία δεν ύπερβαίνεται μέ τό να συνευρίσκονται στό ίδιο κρεβάτι, αλλά μέ τό να αγαπιούνται.

Φθάνουν πιά οί ψευδεπίγραφοι
τίτλοι, φθάνουν τά ώραϊα χρυσόχαρτα μέ τά όποϊα έπιχειροϋμε
νά καλύψουμε τήν άσχήμια μας.. Φτάνει ή ψευτιά πού γέμισε τή ζωή μας

Ή Πολιτεία πού θεσπίζει αυτό τό σύμφωνο έπικαλείται τήν εύρωπαϊκή
πρακτική. Μά τόσο καιρό κατηγοροϋμε τήν
Εύρώπη γιατί «μάς πίνει τό αίμα», γιατί
μάς άφαιρεί τό όξυγόνο,
γιατί μάς «πατάει στό λαιμό». Ξαφνικά άνακαλύψαμε τήν Εύρώπη! Ξαφνικά ή
Εύρώπη έγινε
τό πρότυπο και τό παράδειγμά μας. Άκόμα
ένα δείγμα
ύποτέλειας, φθηνού μιμητισμοϋ
και άγνοιας τής δικής μας άρχοντικής
παράδοσης πού ήθελε τόν άνθρωπο, πρόσωπο άγάπης και όχι άντικείμενο άπρόσωπης
χρήσης.

(Πηγή: *amen.gr*)